

Dom, bortset fra det Tilfælde, hvor der foreligger etfbetryggende Lægeskøn, som erklærer den paagældende for sindssyg og derfor farlig for den offentlige Sikkerhed — i dette enkelte Tilfælde har Frihedsberøvelse kunnet finde Sted ad administrativ Vej. Nu indføres der altsaa en ny Praksis — Ministeren betegnede den flere Gange som en ny Praksis —, hvorved Ministeren mener sig berettiget til administrativt at udvide Tilbageholdelsesretten til ogsaa at gælde, hvor Lægeskønnet erklærer, at den vedkommende vel ikke er sindssyg, men dog af andre Grunde farlig for den offentlige Sikkerhed. Ministeren betegner det nu som en ny Praksis, og hermed maa jeg vende tilbage til den Erklæring, som Ministeren udsendte den 4. November, thi ingen, som læste denne Erklæring, kunde den Dag antage, at Ministeren vilde skildre en ny Praksis, tværtimod, i denne Skrivelse staar der, at „Ordren til Tilbageholdelse er givet med Hjemmel i den Administrationen tilkommende Beføjelse til at træffe Bestemmelse om Tvangsindlæggelse og Tvangstilbageholdelse af Personer, der maa antages at være farlige for den almindelige Sikkerhed. Den nævnte Beføjelse, der endog almindeligvis udøves af Amterne, hviler paa en meget gammel fast Praksis“. Enhver, der læste dette, maatte antage, at Ministeren anvendte en gammel Praksis. Han har i Dag lige erklæret, at det er en ny Praksis, han indfører. Derfor mener jeg mig berettiget til at fastholde, at Ministeren ikke har opfyldt det Krav, der maa stilles til en Justitsminister, om at give den nøjagtige, rigtige Besked om det Forhold, han behandler, og jeg tror, at den højtærede Justitsminister vil finde, bortset fra den reelle Tvivl hos mange overfor Hjemmelen, en ikke ringe Grund til den Uvillie, som er opstaaet, deri, at denne Fremstilling gav det Indtryk, at det, han foretog sig, var kun en Fortsættelse af, hvad der var foretaget i Henhold til noget, man begyndte i 1793. Nu forklarer ganske vist Justitsministeren, at der er en Ting, man har overset, og noget, som jeg har misforstaaet, nemlig at det ikke var en endelig Afgørelse, men kun en midlertidig Tilbageholdelse, forinden Overvejelserne vedrørende Afgørelsen var endt, og han hævder, at for en saadan midlertidig Tilbageholdelse foreligger der en gammel Praksis, som han paaberaaber sig. Men det er ikke udtrykt i denne Redegørelse. For de Bestemmelser i Danske Lov, i Reskriptet af 1793 og i Kancellicirku-

læret af 1830 under Henvisning til Dom af 6. September 1915 drejer sig ikke om den midlertidige Tilbageholdelse, inden Afgørelsen træffes, og kunde derfor ikke paaberaabes i denne Sag. Jeg er i Modsetning til det ærede Medlem Hr. Pürschel, som for et Øjeblik siden talte om denne Sag ud fra Synspunkter, der i meget væsentlig Grad falder sammen med mine, ikke Jurist, og jeg tør derfor ikke udtale mig om, hvorvidt der foreligger en saadan gammel Praksis, men jeg maa efter det, som den højtærede Justitsminister siger, formode, at det, han sigter til, maa være, at der foreligger saadanne Tilfælde af, at man midlertidig har tilbageholdt Personer, indtil man har faaet det Skøn, som erklærer den vedkommende for sindssyg, og hvorefter Afgørelsen har kunnet træffes. Men jeg gør opmærksom paa, at den højtærede Justitsminister traf sin Tilbageholdelsesafgørelse, efter at Retslægeraadets Skøn om, at den vedkommende ikke var sindssyg, forelaa. Jeg forstaaer, at den højtærede Justitsminister, som var i en Konflikt — hvad jeg fuldt ud har anerkendt, idet jeg lige saavel som det ærede Medlem Hr. Pürschel har set, hvorfor han har følt sig kaldet til at foretage noget, som forekom ham nødvendigt —, da har sagt: Ja, naar jeg ikke i Retslægeraadets Skøn har tilstrækkelig Hjemmel, saa vil jeg gaa til en anden Instans, hvorefter han henvendte sig til Sundhedsstyrelsen, som, saa vidt jeg ved, ellers ikke paakaldes, i alt Fald ikke hyppigt, i saadanne Spørgsmaal; jeg har forstaaet, at det er Retslægeraadet, som naturligt udtaler sig i saadanne Spørgsmaal. Nu har Sundhedsstyrelsen ikke givet en modsat Erklæring af Retslægeraadets, men i Virkeligheden den samme, idet Sundhedsstyrelsen vel ikke siger positivt, at den vedkommende ikke er sindssyg, men i Virkeligheden siger det samme: at han ikke er sindssyg. Men i det Tilfælde, at Sundhedsstyrelsen havde sagt det modsatte af Retslægeraadet, vilde der altsaa fra en lægekyndig Autoritet have foreligget en Erklæring om, at han ikke var sindssyg, og fra en anden en Erklæring om, at han var sindssyg, og det vilde dog have været et saare vanskeligt Grundlag at gaa til denne Sags lovmæssige Afgørelse paa i Henhold til den Hjemmel, som paaberaabes i den nævnte Erklæring. Men efter at altsaa nu Sundhedsstyrelsen paa samme Maade som Retslægeraadet har sagt, at han ikke er sindssyg, men vel farlig for den offentlige Sikkerhed, erklærer Ministeren, at han fremtidig vil handle